

knack FOCUS

Els Van Steenberghe – 16 juli 2025

'Falstaff' is een zottekesspel, met een glansrol voor Sien Eggers

Na het fantastische *Fledermaus Forever* (2023) gaan De Schone Compagnie en Muziektheater Transparant met *Falstaff* opnieuw tijdens de Zomer van Antwerpen in première met een vrolijke opera.

'Amai, dat is hier nogal een zottekesspel hé?' vraagt Sien Eggers in de slotmonoloog aan het publiek. Er klinkt bevestigend gegrinnik. Misschien ook wel opgelucht gegrinnik. Want deze *Falstaff* laat zich niet lezen als het stratenplan van New York. Het ondoordringbare, kronkelige stratenplan van Marrakesh of Rome komt eerder in de buurt. Dat is niet erg. Maar het drukt de pret een beetje.

Falstaff opent op een heerlijk groene locatie in Borsbeek, vlakbij de luchthaven van Deurne. De eerste minuten ogen en klinken als een echte Tom Goossens-topper. Tom wie? Regisseur Tom Goossens is samen met componist en meesterpianist Wouter Deltour de oprichter van De Schone Compagnie. Het duo laat hun liefde voor klassieke muziek, opera en komedie los op repertoireparels zoals [Don Juan](#) en [Rigoletto](#). Goossens vertimmerd telkens een libretto tot een stuk in rijm, en met vaart. Deltour bewerkt intussen de partituur op de meest respectvolle en doordachte manier. Het resultaat? Een klassieker waarvan het vertelritme feilloos is aangepast aan de 21e-eeuwse jachtige tijdsgeest zonder aan muzikale schoonheid in te boeten.

'Amai, dat is hier nogal een zottekesspel hé?' vraag Sien Eggers in de slotmonoloog aan het publiek. Er klinkt bevestigend gegrinnik. Misschien ook wel opgelucht gegrinnik. Want deze *Falstaff* laat zich niet lezen als het stratenplan van New York.

Dit keer lag Shakespeares komedie Shakespeares *The Merry Wives of Windsor* (1602) – vertimmerd tot een opera door de Duitse Otto Nicolai in 1849 – op de bewerkingstafel. Goossens sloeg voor de bewerking de handen in elkaar met Eline Hanselaer. Zij speelt tevens de gedreven dramaturge die met haarband – waardoor ze een guitig stekeltjeskapsel krijgt –, een wasmand en een lijvig boek vol Shakespeareklassiekers voortdurend over de scène beent. Want als dramaturge wil zij het respect voor het origineel zeer bewaken. Verder op de scène: een als altijd aanstekelijk charismatische Ariane van Vliet. Zij vertolkt, net als sopraan Ecem Topcu, een welgestelde dame, die door de geldhongerige dikkerd Falstaff – een rol waarin Stefaan Degand zich nog meer mag uitleven – met een listige liefdesbrief het hof wordt gemaakt. De twee dames azen op wraak.

Extraatje aan deze *Falstaff*: niet alleen de personages die Van Vliet en Topcu vertolken, willen Falstaff te grazen nemen. Ook de actrices willen hun mannelijke collega beetnemen. Leuk. Al zit hier een knelpunt. Want als de zwaarlijvige Falstaff misdraagt Degand zich tegenover beide dames. Maar als zichzelf doolt hij vooral stil door de vlakbij gelegen velden of zit in zijn flatje te wachten op een prachtcontract voor een prachtrol. Het evenwicht tussen het plot van de klassieker en dat andere plot was tijdens de premièrereeks nog wat zoek. Alles loopt uit de hand, waardoor zowel de fictieve regisseur – een vurige Lucie Plasschaert – als Falstaff / Stefaan Degand compleet zot worden en wegvlugten. Een zottekesspel, dus!

Amai, veel lagen, horen we u denken. Klopt. Veel lagen of, zo u wil, veel kaders waardoor je naar het stuk kan kijken. Kaders vormen letterlijk het decor. Bij aanvang hangen een zestal kaders – zo breed en hoog als de speelvloer – netjes tegen elkaar. Per bedrijf wordt een kader naar achteren verplaatst. Op het einde kijk je door een reeks kaders – bijna een tunnel – naar de prachtmonoloog van Sien Eggers.

Eggers is de technicus van dienst. Of, zoals ze het zelf uitlegt, de échte Falstaff van dit verhaal. Ze is filosofisch en praktisch, melancholisch en geestig. Eggers draait kapotte lampjes uit en wandelt heel rustig naar de backstage om een nieuw lampje te halen. Dat lampje draait ze vervolgens ongegeneerd in een van de kaders tijdens een cruciale scène. Ze rijdt met een bestelwagen alsof ze een lange carrière als pakketjesbezorger achter de rug

heeft. Of ze prutst wat aan de muziekinstrumenten, waaruit Deltour live een schitterende soundscape tovert die het spel perfect stut. Ze zit erbij en kijkt rustig naar haar spelende collega's.

In deze *Falstaff* speelt Sien Eggers op een prachtige manier de machteloze, soms onbeholpen burger die rustig voortploegt – en voortploetert – terwijl wereldleiders te veel drukte maken.

Maar vaak – te vaak? – tijdens de voorstelling zoek je Eggers. Als je even niet precies begrijpt wat de acteurs spelen, is zij er. Ze zit erbij en kijkt rustig naar haar spelende collega's. Hoe ze daar zit, hoe ze altijd rustig voortdoet terwijl de druktemakers drukte maken: dan ontroert *Falstaff*.

Want in deze *Falstaff* speelt Eggers op een prachtige manier de machteloze, soms onbeholpen burger die rustig voortploegt – voortploetert – terwijl wereldleiders te veel drukte maken. Dat is het pakkende besef dat helaas slechts tijdens de bloedmooie eindscène bovenkomt – met een onvergetelijk mooi gezongen aria, perfect begeleid door Wouter Deltour en met Eggers die vanop een klein afstandje sprakeloos toekijkt. Kunst kan verstommen en verwonderen. Ook dat maakt Eggers in haar eindsolo duidelijk. Maar deze *Falstaff* heeft nog iets te veel tijd nodig om te verstommen en te verwonderen.